

Poikkeuksellisen lämmin alkutalvi ja tammikuun alku 2007 antoivat mahdollisuuden aloittaa vuosi kalaretkellä Hakasalon ja Emäsalon vesille.

Loppiaisaamuna maissa telojen päällä oleva vene laskettiin vinssin avulla veteen ja keula suunnattiin kohti Hakasaloa, joka sijaitsee Emäsalon kärjen itäpuolella. Reilun kymmenen kilometrin matka avoveneellä tyynessä kelissä taittui noin pariinkymmeneen minuuttiin. Hakasalon kärjessä veneen keula käännettiin länteen kohti Emäsalon kärkeä. Edellisen päivän tuulen jäljiltä ulkomerellä oli vanhaa maininkia ja vasta-aaltoon ajettaessa vene pärskytti vettä ja hyppi aallolta toiselle, joten vauhti oli pudotettava muutamaan solmuun.

Hakasalon ja Emäsalon puolivälissä on pieni karikkoinen saari jonka kylkeen vene suunnattiin.

Lähestyttäessä saarta huomasimme vedessä kelluntapukuisen miehen. Lähelle päästyämme totesimme kyseessä olevan perhokalastajan, joka seisoi napaan saakka vedessä ja kalasteli perholla rantaan iskeytyvissä tyrskyissä. Itse jäimme saaren sivuun tuulen yläpuolelle ja annoimme sen kuljettaa hiljalleen venettä pitkin karikon sivua. Heittelimme rannan kivien vierustoja ja tyrskyjä lähinnä taimenuistimilla, mutta huonolla menestyksellä. Perhokalastajakin kierteli saaren tyrskyjä, mutta emme nähneet hänenkään saaneen mitään.

Seuraavana kohteena oli Hakasalon luoteiskärjessä oleva matalikko ja siihen muodostuvat tyrskyt. Heitto toisensa jälkeen tyrskyihin oli jälleen tulokseton, mutta hyvä keli ja tyrskyjen tasainen äänekäs huokailu kannustivat yrittämään.

Muutaman tunnin kalastelu jälkeen veneen keula suunnattiin Hakasalossa olevalle kaupungin virkistysalueen grillimajalle, jossa kiehausimme nokipannukahvit, ihmettelimme nollan pinnassa olevaa lämpötilaa ja kaunista tuuletonta päivää. Kuksasta juotujen kahvien jälkeen päätämme ajaa takaisin Haikkoonselän tutumassa oleville aikaisempien kokemusten mukaan varmoille haukivesille. Tyyni meri matalalla melkein horisontin tasolla paistava aurinko ja takana kimalteleva veteen piirtynyt hopeine potkurivirta takasivat pimeisiin talvi-iltoihin muisteltavaa.

Byvikenin kaislkkoreunoissa haukiuistimilla heittely oli tällä kertaa pelkästään ajankulua. Vesi oli edellisen päivien myrskyjen ja kovien sateiden jäljiltä aivan maitokahvin väristä ja sameaa. Siirryttäessä Haikkoonselälle nollan pinnassa olevaan tyneen veteen alkoi muodostua jääriitettä ja heittelykin tuli vaikeaksi, koska uistimen uppoamisesta huolimatta siima jäi riitteen pinnalle, eikä uistin pääsyt uimaan kunnolla.

Valokuvauksellisen kauniissa ympäristössä oli kuitenkin mukava ihmetellä maisemaa. Haikkoonselällä vierailevat myös kalastajien riesan hallit ja muutaman kymmenen metrin päässä veden pinnassa paistoi mielestämme hallin pää. Siirryimme lähemmäs kohdetta, joka sinnikkäästi pysytteli paikoillaan ja päästi meidät lähestymään ilman karkuun

sukellusta. No lopulta halli paljastuikin pintaan nousseen uppotukin pääksi.
Iltapäivän alkaessa hämärtymään ajoimme rantaan ja vinssasimme veneen talviteloille, ehkä lopullisesti tältä kalastuskaudelta.